

Entrevista a en David Grau, autor de 'El defensor de les Bruixes'

Autor: Gemma Bufias

Data de publicació: 28-09-2017

La Gemma Bufias ha entrevistat en David Grau: «Som a la mateixa situació que a començament del segle XVII, quan es perseguien bruixes».

ENTREVISTA A EN DAVID GRAU

Autor de la novel·la El defensor de les Bruixes (Columna, 2017).

-Diu la teva biografia que vas començar la carrera d'Història.Com és que no la vas acabar?

-No sé si va ser perquè aquell any vaig tenir un desencís amorós i ho veia tot fatal o si, senzillament, perquè sóc molt mitòman i la universitat no era el que tenia al cap. Em va decebre molt: el lloc, els professors, l'ambient, el que deien els alumnes... M'hi vaig sentir molt estrany.

-En què et volies especialitzar?

Volia ser mestre.

-Quin període històric era el que més t'agradava?

-M'agradava una mica de tot, juntament amb la geografia. Quan un és molt romàntic, busca i mitifica el passat.

-Per això a la novel·la també viatges al passat?

-Sí. M'interessa el present, també; però quan em poso a escriure em costa molt més perquè aquest no m'agrada. En el passat gaudeixo molt més.

-Tot i que a la novel·la també aprofites per fer-hi una denúncia d'algunes de les coses que passaven en aquell moment i no t'agraden.

-Està clar; aprofites sempre per dir coses que aguanten les trames que configuren la novel·la i tingui més interès.

-Quin és l'alter ego d'en David, al llibre?

-Hi és a tot arreu. En part, amb en Pere Gil i amb en Joanet. I suposo que també amb la Robina. Sóc una mica a tot arreu.

-En un altre moment de la teva vida professional, vas codirigir alguns dels documentals de l'Institut Nova Història, on vas poder recrear-te revivint el nostre passat. Vas gaudir amb aquesta feina?

-Sí, vaig gaudir-ne molt. La meua entrada al món del cinema va ser per fer ficció i vaig fer dos curtsmetratges bastant ben guardonats. Vaig estar a punt de fer el salt al llargmetratge, però les circumstàncies no van permetre-ho, i jo volia seguir fent ficció. Treballar amb en Jordi Bilbeny va ser un refugi que va sorgir i em permetia anar creixent en el món audiovisual i satisfer la meua passió per la recerca històrica i, alhora, descobrir el passat del nostre país.

-Tens en ment fer més documentals?

-M'encantaria, tot i que no m'agrada el món que l'envolta.

-Com valoren les recerques de Nova Història?

-Les valoro de manera entusiasta perquè tota la recerca en la direcció d'intentar recuperar la nostra història és important. Ara bé, també s'ha de tenir cautela i analitzar qualsevol cosa amb ulls rigorosos.

-T'han ajudat d'alguna manera a l'hora de crear el teu llibre?

-Amb la meua visió n'he tingut prou.

-Creus realment que la història ha estat manipulada?

Desgraciadament, la manipulació, en general, és una circumstància de la nostra natura com a éssers humans. I, en concret, la nostra història ha estat destrossada per tots els cantons.

-Què remarcaries del "mètode Bilbeny" a l'hora de mirar el passat?

És espectacular la intuïció d'aquest home. Potser no és infal·lible com el Papa, però, amb el temps, acabarà tenint una estàtua recordant el camí que ha obert en la recuperació de molts temes diversos del nostre passat.

-Si haguessis de triar entre ser escriptor, que és el que fas ara, o guionista i director, com haves fet, què triaries?

-Sempre, ser escriptor. Perquè has de parlar amb menys gent, i, tot i que també hi ha egos, és un món molt més reduït.

-M'ha fet gràcia, en llegir el teu llibre, el fet que el tema fos tan afí al darrer llibre que havia escrit en Jordi Bilbeny: "La sardana i la religió de les bruixes". És pura coincidència o tu ja feia temps que treballaves el tema de la bruixeria?

-És que vam ser burros els dos! Ens vam anar veient i no vam comentar-nos mai en què estava treballant cadascun. Jo pensava que ell faria, en la seva línia, temàtica més històrica i ell sabia que jo tenia un projecte entre mans, però no sabia de què anava.

Si hagués llegit el seu llibre abans de fer el meu, segur que hi hagués posat moltes més coses que he après llegint-lo. Coses que no sabia, com el tema de les cassoles de les pedres o les marques de la peül·la dels cavalls, entre d'altres, les dec al llibre d'en Jordi.

-El context històric de l'època apareix en certs moments. Parles de Felip II, dels nyerros i cadells, d'en Serrallonga.

Has volgut fer, fins i tot, alguna picada d'ullet entre el que passava al segle XVII i el que passa al nostre context polític actual.

-Sí, perquè te n'adones que som a la mateixa situació, si bé el poder central ha anat llimant competències a Catalunya. La situació és semblant a la gran paradoxa amb què es troba el pare Gil, que vol defensar una causa que moralment és la correcta, però que va contra els qui ell estima. Si pogués, estaria al seu costat, però hi ha d'anar en contra i defensar

els qui odia, la Inquisició, bo i que no vol que pengin més dones perquè és injust. Finalment, la seva part moral guanya i venç la justícia.

-Parlant del procés creatiu en l'elaboració d'una novel·la, com es fa quan un comença de zero?

-Jo tenia clar que havia de ser una novel·la històrica amb un personatge central, en Pere Gil. Quan vaig veure que algú al segle XVII l'anomena "el defensor de les bruixes" és quan em vaig interessar per un personatge que era religiós, jesuïta i qualificador del tribunal de la Inquisició. Aparentment, semblava que havia de ser un mala peça, però no: era geògraf, escriptor i recuperador de la llengua i la història del país, així com defensor de les bruixes. Tot i que és un tema que ja s'ha treballat molt, em venia de gust tractar-lo. Quan ja tens el personatge central, van sorgint les trames: els personatges que l'acompanyen, la història d'amor o el context de les bruixes.

-Apareixen casos de bruixeria reals i l'ambientació de Viladrau és també fidedigna.

-Sí; no perquè hi passés realment el protagonista, però podia haver passat per allà si aquesta missió s'hagués portat a terme.

En Pere Gil mor el 1622 i del 1618 al 1622, a Viladrau hi maten 22 dones: el deu per cent de la població que tenia llavors el municipi. Una barbaritat! A més, també al 1622, tots els processos de bruixeria són derivats a la Inquisició i cap baró pot matar cap bruixa dins dels seus dominis. Per tant, eren tot un cúmul de coincidències que m'ho posaven en safata. Gairebé no havia de tocar res.

-Vas fer una mica de treball de camp? Alguna escapada a Viladrau per tal de reconstruir els escenaris?

-No. Vaig anar a Viladrau quan ja havia escrit la novel·la per si m'havia equivocat en algun fet documentat. Però tampoc em volia lligar a cap emplaçament real. Alguns sí que són fidedignes, però molts d'altres no. La meva intenció era crear certes atmosferes.

-Com va sorgir el fet que en Joanet, un dels personatges principals, fos negre?

Això va ser la màgia. Els editors pensen que és un component genial, però el com se'm va ocórrer, no ho sé. M'agradava la contraposició d'ajuntar una vida que acaba i una que comença i ¿per què l'afiliat d'en Pere Gil no podia ser negre?

-Quan acabava la lectura del llibre em va sorprendre els pocs dies en què passa tota la trama.

-Sí, en tretze o catorze dies passa tota l'acció.

-I a tu, quant temps et va representar fer la novel·la?

-Un any i mig o dos, entre retocs i documentació.

-El rei Mico Micó, qui és?

És un homenatge a Cervantes. Quan fa uns anys, amb en Jordi, preparàvem el documental Enigma Cervantes recordo que parlàvem de la princesa Mico Miconà. Per tant, va ser una picada d'ullet a en Bilbeny i la gent de Nova Història.

-Estàs treballant en el proper projecte, a hores d'ara?

-Sí, sempre estic treballant en algun projecte, però, a vegades, el deixo córrer. Passa com amb els amors efímers: els guardo i els deixo per més endavant o perquè creixin. Tinc una novel·la sobre Montserrat pràcticament embastada, però que he tornat a aparcar perquè estic amb un projecte sobre l'Arnau de Vilanova i el segle XIII, per fer una altra novel·la històrica, però, aquesta vegada de gènere fantàstic.

-Per acabar, et faré un seguit de preguntes curtes:

-Un llibre:

- Ada or Ardor de Nabókov

-Un lloc on perdre't:

La Garrotxa

-El moment del dia que més t'agrada:
El capvespre

-Un moment de la història de Catalunya que et fascini:
-1285: la invasió croada i francesa contra Pere II el Gran, quan es queda sol sense cap aliat i tothom traint-lo, inclòs el seu germà, i acaba guanyant.

-Una música de fons:
Jazz

-D'aquí deu anys, com et veus?
Seguint escrivint.

-Si un dels teus fills et digués que vol ser escriptor, què li diries?
M'encantaria, em faria molt feliç.

Gemma Bufias Fernàndez
Premià de Mar
Estiu del 2017